

σατε ὁρῶμαι ὅπως ὑποθέσω ὅτι ἀγνοεῖτε ἐντελῶς τὰ συμβαίνοντα, τὸ δὲ φαινόμενον τοῦτο, σχεδὸν ἀπίστευτον, ὀφείλεται εἰς δύο αἷτια.

« Ἀφ' ἑνὸς μὲν ἡ κλῆσις τοῦ ἀντιδικικοῦ προσήχθη πρὸς τὸ δικαστήριον ἡμῶν μετὰ ταχύτητος ἐξαιρετικῆς, τὸ δὲ προγονικὸν ἡμῶν κτῆμα παρουσιάσθη πρὸ τῶν ὁμμάτων αὐτοῦ ὡς παλαιὸν ἐνέχυρον. Ἀφ' ἐτέρου δὲ ἐγὼ πρῶτος γνωρίζων ὅτι ἀσθενεῖτε, καὶ μὴ ὦν ἀκριδῶς μεμυημένος εἰς τὰ πράγματα, ἐσμίκρυνα ἐκάστοτε τὸν κίνδυνον πρὸ τοῦ ἐνταῦθα ὑπηρετοῦ ἡμῶν, τοῦ ἐπιφορτισμένου ὅπως φέρῃ πρὸς ὑμᾶς εἰς Παρίσιους τὰ δικόγραφα.

« Οὕτως ἢ ἄλλως ἰδοὺ ἦδη λύεται τέλος ἡ ἄγνοια ὑμῶν εἰς τὴν ὁποίαν ἐγὼ συνήρηνσα, ἀπομένει δ' ἀκριδῶς ὁ ἀπαιτούμενος χρόνος ὅπως προβῆτε εἰς τὰ διαδήματα τὰ δυνάμενα νὰ ἀναχαιτίσωσι τὴν κατάσχεσιν κατὰ τὰς γνωμοδοτήσεις ἅς θὰ παράσχῃ ὁ πληρεξούσιος δικηγόρος σας.

» Ὁ ταπεινὸς ὑμῶν θεράπων

« Κορβαδδιέρ. »

Ἡ Θηρεσία, ἥτις δὲν εἶχεν ἔτι ἀποβάλλει τὸν πῖλον καὶ τὸν μανδύαν, ἐσήμνηε τὸν κώδωνα καὶ διέταξε.

— Ἀς μὴ ἀποξευχθῇ ἡ ἄμαξα, θὰ ἀναχωρήσω. παρακαλέσατε ἐκ μέρους μου τὴν μίστρες Κράου νὰ ἔλθῃ παρευθὺς.

Θωπεύουσα δὲ τὸν ὦμον τοῦ ἀσθενοῦς, τῷ εἶπε δι' ἀτρέμου φωνῆς.

— Δός μοι τὴν διεύθυνσιν τοῦ δικηγόρου, θὰ σπεύσω νὰ τῷ δείξω τὴν ἐπιστολὴν αὐτήν. Μοὶ φαίνεται ὅτι αὐτὸ τὸ κακὸν εἶναι εὐδιόρθωτον. Δός μοι τὴν, σοὶ λέγω !

Ὁ Ἀλδέροτος τῇ ὑπέδειξε τὴν κατοικίαν τοῦ Δουβουκέ.

— Ἀχ ! ἀγαπητή μοι, ἀνέκραξε στεναζών· σὺ, σὺ νὰ ὑποφέρῃς αὐτὰς τὰς ἀλληλοδιαδόχους συμφορὰς ! ὦ Θεέ μου ! ἂν ἦτο δυνατόν νὰ τὰς προῖδω ! . . .

— Θάρρος ! εἶπεν ἐκείνη· αἱ συμφοραὶ θὰ λήξωσι ἀγαπητέ, ἂν θέλῃς νὰ τὰς λησιμονήσω ὅλας προσπάθῃς ν' ἀναρρώσῃς τὸ ταχύτερον.

Ἐξῆλθεν ἔπειτα ἐκπληκτομένη ὅτι κατ' ὄρθου νὰ τηρῇται τόσῳ γενναίᾳ καὶ ἥρεμος ἀπέναντι τῶν νέων τούτων ἀνιερῶν καθηκόντων, ἅτινα αἰφνης ἀνέλαβε. Ἡ φρικώδης ἀνησυχία κατεπνίγετο ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς ὑπὸ γλυκείας ἐλπίδος· τὸ γράμμα ὅπερ ἐκράτει ἀνὰ χεῖρας ὠμίλει περὶ δυνατοῦ καὶ οὐχὶ δυσκόλου διαδήματος, ἀδύνατον ἄρα τὸ νὰ ἀμυχανήσῃ ὀλοσχερῶς ὁ διαπρεπὴς νομομαθὴς ἐν περιπτώσει ὅπου ὁ σμικρὸς ἀγρόδιος κλητὴρ διέβλεπε ταχεῖαν διέξοδον. Μεθ' ὅλῃν ὅμως τὴν παρηγορίαν ἦν πρὸς ἑαυτὴν ἀπνύμηνεν, ἡ ἀπὸ τοῦ μεγάρου αὐτῆς μέχρι τοῦ οἴκου τοῦ δικηγόρου ἀπόστασις τῇ ἐφάνη λίαν μακρά.

— Ὁ κύριος ἀνεχώρησεν εἰς τὸ κυνήγιον, τῇ εἶπεν ὁ ὑπηρετής, καὶ θὰ ἐπανέλθῃ μόλις αὔριον ἐσπέρας· τὴν κυριακὴν ποτὲ δὲν εὐρίσκεται ἐδῶ.

Ἄναυδος ἀπέμεινεν ἐπὶ στιγμὴν ἡ νεαρὰ γυνὴ πρὸ τῆς ἀπροσδοκίτου ταύτης ἀποτυχίας.

— Μήπως κυνηγεῖ εἰς Μεδὸν ἢ εἰς Ἅγιον Γερμανόν ; ἠρώτησε τότε ἐλπίζουσα· θὰ ἠδύνατο νὰ συναντήσῃ αὐτὸν ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει. Ἀλλ' ἡ ἀπάντησις ἦν ἔλαβε τὴν ἐστέρησε τῆς ἐλπίδος ταύτης, διότι

ὁ Γυιδὼν ἐθήρευσεν μακρὰν εἰς τὰ βαθύσκια δάσκη τῆς Σολόγγνης.

Ἡ Θηρεσία ἐπιβᾶσα ἐκ νέου τοῦ ὀχήματος αὐτῆς, ἦλθε πρὸς τὴν κ. Σαβορνὰ καὶ ἐζήτησε τὴν διεύθυνσιν τοῦ Σαμπενουά.

— Μὴ φοβεῖσαι ὅτι θὰ λάβῃς τὴν αὐτὴν ἀπάντησιν, τῇ εἶπεν ἡ μοναχὴ· αὐτὸς δὲν κυνηγεῖ ποτέ, οὐδὲ κἀν ἡγγίδεν ὄπλον ἐπὶ ζωῆς του.

Καὶ οὕτως πλὴν ἀπουσίαζεν, οὐχὶ εἰς θήραν, ἀλλ' εἰς Ἀδινιόν. εἰς ἐγκαθίδρυσιν ἀνδριάντος τινὸς περὶδόξου καὶ φοινικοστεφούς.

Ἦδη οἱ κρόταφοὶ τῆς Θηρεσίας ἤρχισαν σφύζοντας πυρετωδῶς, ἐνῶ ἐπέβαινε καὶ πάλιν τῆς ἀμάξης ὅπως ἐπανέλθῃ εἰς τὸν οἶκον. Ὅσον δῆποτε κἀν ἦτο τελεία ἡ ψυχὴ αὐτῆς, ἦτο ὅμως ψυχὴ γυναικεία ὑποκειμένη εἰς ἐντυπώσεις σφοδρὰς καὶ στιγμιαίας. Ἡ ἀποθάρρυνσις ὅθεν κατέλαβε καὶ συνέθλιψεν αὐτὴν ἐν ἀκαρεῖ διὰ τῆς παγερᾶς καὶ σιδηροδακτύλου χειρὸς τῆς.

— Ἀπεθάρσισε λοιπὸν ὁ Θεὸς νὰ ὑποστῶμεν τὴν δοκιμασίαν ὀλόκληρον ; διενόηθη.

Φεῦ ! ἦδη τὸ περίκομψον ἐκεῖνο ὄχημα, οἱ ἀστραπηδὸν αὐτὸ σύροντες εὐσωμοὶ ἵπποι, αἱ ἀπαλαὶ διφθέραι αἱ περιβάλλουσαι τὴν μορφήν αὐτῆς, τὸ σύνολον τέλος τῆς ζηλωτῆς πολυτελείας ἐκείνης, εἰς ἦν εἰθίσθη ἄειποτε, πρόσκαιρον μόνον τῇ ἐφαίνοντο ἦδη παρέχοντα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ἀπόλαυσιν, δίκην πλοῦτου δανείου, τοῦ ὁποίου ὀφείλει τις ἀφεύκτως νὰ στερηθῇ ποτε . . . Καὶ δὲν ἐπτόει αὐτὴν ἡ ἰδέα τῆς κοπιώδους πεζοπορίας εἰς ἦν ἐν τῷ μέλλοντι θὰ ὑπεβάλλετο πενιχρὰν φέρουσα στολὴν ἀπόρου ἀσπῆς, δὲν ἐπτόει αὐτὴν ἡ μέλλουσα στέρσις πάσης χλιδῆς διότι αὐτὴ αὐτὴ εἶχεν ἄλλοτε ποτε ἀποθάρσισε νὰ περιβληθῇ ἐσθρὴ καὶ ἀναποσπάστως τὴν ἄδραν μαζιλίνην ἐνδυμασίαν μελανεῖμονος μοναχῆς· ἀλλ' ὁ σύζυγός τῆς, ὁ σύζυγός τῆς, ὅστις μόλις πρὸ ὀλίγου ἔτι ἐσώθη ἀπὸ τῆς σοβαρᾶς νόσου, τῆς ἀπειλησάσης τὴν ζωὴν του δίκην Ἐρινύος ὀφιοκόμου καὶ ζοφερᾶς ; . . . θὰ ἠδύνατο ἄρά γε ν' ἀντεπεξέλθῃ κατὰ τοῦ ὀκλήρου τούτου κτύπου, ν' ἀντίσθῃ εἰς τὴν κινδυνώδη αὐτοῦ ὁρμὴν ; Ὅτε ἀνῆλθε πρὸς αὐτόν,

— Ὁ Γυιδὼν ἀπουσιάζει, τῷ εἶπε προσποιουμένη ὕψος ἥρεμον, ἀλλὰ θὰ ἐπανέλθῃ αὔριον τὴν ἐσπέραν.

Ἐκεῖνος ἐφάνη ὡς μὴδὲν ἀκούσας· ἔβλεπε πρὸ αὐτοῦ κἄτωχος, σιγνλός, διὰ τὴν σποῆς μόνης καὶ διὰ τῶν σπαθμοδῶν κινήματων καταδηλῶν τὴν ψυχικὴν ταραχὴν του. Θέλῃσις ἰσχυρά, θέλῃσις θαρραλέα, ἀδάμαστος ἀπήστραπτεν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ, ἡ δὲ νεαρὰ σύζυγός του ἀνεσκιρτήσεν ἐκ χαρᾶς ἐπὶ τῇ θέᾳ τοῦ αἰφνιδίου σφρίγγους, ὅπερ ἡ ἀκτινοβολία ἐκείνη ἐνέφαινε.

— Ἀναχωρῶ ἀπόψε εἰς Σενάκ, εἶπεν αἰφνης.

Ἡ Θηρεσία μετέπεσε τότε ἀπὸ τῆς ἐλπίδος εἰς ἀλγεινὴν κατάπληξιν, νομίζουσα ὅτι ἡ κρίσις τοῦ παραληρηματός ἐπανήρχετο. Ἀλλ' ἐκεῖνος εἶπεν :

— Εἶμαι καλλίτερος καὶ δύναμαι ν' ἀναχωρήσω πρέπει, ἄλλως τε.

— Διὰ νὰ κάμῃς τί ;

— Τί θὰ κάμω τὸ ἀγνοῶ, ἀπάντησεν, ἐκείνος ἀνακαθήμενος καὶ λησιμονῶν τὴν μεγάλην ἀτομίαν του. Ἀλλ' ὅμως οὕτως ἢ ἄλλως θὰ ἐμποδίσω τὸν ἀγροῖκον κλητῆρα νὰ βεβηλώσῃ τὸν οἶκόν μου

διὰ τῶν ρυπαρῶν ὑποδημάτων του. Μετὰ βραχείαν δύσκειψιν ὁ τυχὼν δικογράφος τῆς πολίχνης θὰ συντάξῃ καὶ θὰ υπογράψῃ τὴν ἐνστάσιν μου, εἶναι δύο ὥρων ὑπόθεσις.

— Λοιπὸν μία ἐπιστολὴ δὲν ἀρκεῖ;

— "Οχι! κατὰσχέειν αἰφνιδίαν προσπαθεῖ νὰ κατορθώσῃ αὐτὸς ὁ ἄθλιος. Τί νομίζεις; αἰφνης ὁ γραμματοκομιστὴς εὐρίσκεται εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Διονύσου τὴν ὥραν ἐκείνην, ἢ ὁ ἐπιτετραμμένος τὴν ἐπίδοσιν τῆς ἐνστάσεώς μου διαπράττει λάθος καὶ ὁ Καθαροῦ θριαμβεύει. Λοιπὸν θ' ἀναχωρήσω.

Τρέμουσα ἡ Θηρεσία πρὸ τοῦ κινδύνου τοῦτου τὸν ὅποιον ἐκρίνε σπουδαιότατον πάντων ὁδους μέχρι τοῦδε ἀντεμετώπισεν, ἀνέκραξε περιδεῶς.

— Ἐπὶ τέλους τί ὠφελεῖ, ἂν ἡ ἐνστάσις φθάσῃ κατόπιν ἐορτῆς, μετὰ τὴν...

"Ἔσθι διστάζουσα νὰ ἐκστομίσῃ τὴν λέξιν ὥσει αἱ τρεῖς συλλαβαὶ τῆς περιεῖχον ἔννοιαν ἀρρήτως στυγερὰν.

— Βλέπεις λοιπὸν! εἶπεν ὁ Ἀλδέροτος· βλέπεις; τὸ ὄνομα μόνον τῆς ἀπαισίας αὐτῆς συμφορᾶς σοὶ καίει τὰ χεῖλη. "Οχι!... ἂν ἐκπληρώσῃ αὔριον εἰς τὸν οἶκόν μας τὴν ληστρικὴν ἐπίσκεψιν του ὁ Κορδασιερ οὔτε πολὺ πτωχότεροι. οὔτε πολὺ πλουσιώτεροι γίνομεθα· ἀλλὰ δὲν θὰ εἰσέλθῃ! διότι διὰ νὰ προλάβῃ αὐτὴν τὴν βεβήλωσιν καὶ τὴν ζῶν μου αὐτὴν διακινδυνεύω προθύμως, δὲν θὰ εἰσέλθῃ! διότι τότε ὁ γηραιὸς πύργος μου δὲν θὰ μοι ἐφαίνετο πλέον ὁ ἴδιος· ἀτίμως οἰκτρὰ καὶ στυγνὴ θὰ ἐπέπνεε τοὺς ἱεροὺς ἐκείνους τοίχους!

Ἡ Θηρεσία προσέβλεπεν ἀπενῶς τὸν σύζυγόν της ἐνόσφ ὠμίλει· αἰφνης δὲ διὰ κινήσεως γοργοτέρας τοῦ λογισμοῦ ἔπεσε γονυκλινὴς πρὸ τῶν ποδῶν τῆς κλίνης.

— Σὲ παρακαλῶ, σ' ἐξορκίζω, ἀνέκραξεν ἱκετικῶς, ἐνοῦσα τὰς χεῖρας, ἐπίτρεψέ με ν' ἀναχωρήσω ἀντὶ σοῦ! σοὶ τὸ ζητῶ ὡς ἀπόδειξιν ἐμπιστοσύνης. Μέχρι τοῦδε μὲ μετεχειρίσθης ὡς παιδίον ἀδρανές, μεταχειρίζου με εἰς τὸ ἔξῃς ὡς φίλον, ὡς βοηθόν.

Διατί νὰ παίξῃς μὲ τὴν ὑγίαν σου, μὲ τὴν εὐδαιμονίαν μου δηλαδὴ; Αὔριον τὸ λυκαυγὲς θὰ φθάσῃ εἰς Σενάκ, καὶ μετὰ μίαν ὥραν ὁ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν τοῦ χωρίου ὑπάλληλος τῆς κοινότητος θὰ δεχθῇ τὴν ἐπίσκεψιν μου. Μετὰ τεσσαρακοντακτὸ ὥρας ἐπιστρέφω πλοσίον σου. Ἀγαπητέ, ἂν μὲ τὸ ἐπιτρέψῃς θὰ γείνω τόσον εὐτυχὴς, τόσον εὐτυχὴς! καὶ εἶμαι τόσον βέβαια ὅτι θὰ ἐπιτύχω!

— Θὰ γείνης εὐτυχὴς; ἀνεφώνησεν, ὃ Ἀλδέροτος· ἀλλ' ἐγὼ; ἐγὼ; δὲν θὰ ζῶ, δὲν θ' ἀναπνέω μέχρι τῆς ἐπιστροφῆς σου· ὅποια κόπως! ὅποιοι μόχθοι καὶ στενοχωρίαι, ἂν ἀπαντήσῃς περιπλοκάς!

— "Ω! εἶπεν εὐτραπέλως ἅμα καὶ σοδαρῶς· προσπαθεῖς νὰ μ' ἐκφοβήσῃς ἐπίτνδες σύ, ἀλλὰ ματαίως· μήπως δὲν εἶμαι τάχα ὁ τελευταῖος γόνος τῶν Κιλλιάδων;

— Μὴ λησμονῇς ὅτι μία καὶ μόνη θοῖξ τῆς χρυσῆς σου κόμης μοι εἶναι προσφιλεστέρα ἢ ὁ πύργος Σενάκ καὶ ὅλαι αἱ ἀναμνήσεις του!

"Οχι μόνον σὲ ἀγαπῶ, φιλάτῃ, ἀλλὰ καὶ σὲ εὐλογῶ, σέ, ἥτις εἶσαι δι' ἐμὲ πλέον ἢ ὁ κόσμος ὅλος.

Ἄ! αὐταὶ αἱ ὥραι αἱ ὅποιαι θὰ παρέλθωσι μέχρι

τῆς ἐπιστροφῆς σου θὰ μοι φανῶσιν αἰῶνες μακροί. Ὁρκίσου τοῦλάχιστον ὅτι θὰ ἴδω ἐδῶ τὴν πρωΐαν τῆς τρίτης, ὅτι δύποτε κἂν θυμῶ, καὶ ἐτι θὰ ἐκέρδιζες τὸ πᾶν ἂν ἔμενες, κἂν ἐτι ἐπιστρέφουσα τὸ πᾶν θὰ χάσῃς!

— Τὴν πρωΐαν τῆς τρίτης θὰ ἤμαι ἐδῶ, εἶπεν ἐμφαντικῶς σπνρίζουσα τὴν καλλιπλόκαμον κεφαλὴν της ἐπὶ τῆς καρδίας τοῦ συζύγου της.

Ἀφ' ἑτέρου ἡ μίστρας Κράου ὑπέσχετο ὅτι δὲν θ' ἀφήσῃ μόνον τὸν ἀσθενῆ οὐδ' ἐπὶ μίαν στιγμὴν μόνον τῆς ἡμέρας ἢ τῆς νυκτός, ὅτι θὰ ψυχαγωγῇ αὐτὸν καθ' ὅσον δύναται, καὶ ὅτι θὰ τηλεγραφῇ μάλιστα δις ἢ τρις πρὸς τὴν ἀπουσιάζουσαν σύζυγόν του περὶ τῆς ὑγίαινης αὐτοῦ καταστάσεως. Ὅτε δὲ κατὰ τὴν ἐσπερινὴν ἀμφιλύκην ἡ σιδηροδρομικὴ ἀμαξοστοιχία ἔφθασεν εἰς τὸν ἐν Παρίσιος σταθμόν, ἡ Θηρεσία ἐπέβη αὐτῆς φέρουσα μόνον μακρὸν κύλινδρον χρειδῶν ἀντικειμένων, διότι πάντες καὶ αὐτοὶ οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ οἴκου ὤφειλον ν' ἀγνοῶσιν τὸν λόγον καὶ τὸν πρὸς ὃν ὄρον τοῦ ταξειδίου, τὸν ὁποῖον ἐκτὸς αὐτῆς μόνος ὁ σύζυγός της καὶ ἡ Κάθλαιν ἐγνώριζον.

Ἐκχρόξανθοι λάμπεις ἐπὶ τοῦ οὐραγίου θύλου ἀνήγγελον ἡδὺ τὴν προσέγγισιν τοῦ ροδοστεφούς καὶ χρυσάνθου ἄρματος τῆς Ἡοῦς, ὅτε ἡ νεαρὰ γυνὴ κατῆλθεν τῆς ἀμάξης εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν τοῦ Σενάκ, ὅπου πᾶν μέτωπον μετὰ σεδασμοῦ πρὸ αὐτῆς ἀπεκαλύφθη. Φθάσασα εἰς τὸν ὄχθον τοῦ Ροδανοῦ κατέλυθεν εἰς τὸν ταπεινὸν παραποτάμιον ξενῶνα τοῦ ὁποίου ὁ κύριος παρέσχεεν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς κομῆσεως τὸ ἴδιον αὐτοῦ ἀκάτιον ὅπως δι' αὐτοῦ τὸν ποταμὸν διέλθῃ.

Τὰ κύματα, χρυσαργυρούμενα ὑπὸ τῶν πρώτων τῆς αὐγῆς λαμπηδόνων, ἠπλοῦντο γαλίνια καὶ σιλπανά, ἡ δὲ περᾶτις μόλις εἰς τὸ σκάφος αὐτῆς εἰσελθοῦσα, ἠσθάνθη γλυκεῖαν καὶ ἀπερίγραπτον ἡδονήν.

Ἡ ἀτμόσφαιρα ἦτο γλυκεῖα καὶ χλιαρά, οἱ ἄνθρωποι δὲ ζέφυροι τῆς πρωΐας ἐθόπευον τὰ ὑδροχαρῆ μακροπλόκαμα φύκη διὰ τῶν ἀερίων πτερύγων των. Νεφελῶς χιονόλευκοι ὄγκοι, εἰς βαθυσκίας πτυχὰς συμπυκνούμενοι τῇδε κάκεισε, ἠωροῦντο ἐπὶ τοῦ γλαυκοῦ αἰθέρος, ἐπὶ τοῦ ὑπνώττοντος ἀχανοῦς, τοῦ ὁποίου τὰς φανταστικὰς ἀποχρώσεις ἡ ἀκτινογέννητος κόρη τοῦ Φοῖβου, ἡ αἰθρία ἡμέρα ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν προχωροῦσα μετέλλαδεν. Οὐδεμία σφοδρὰ πνοὴ οὐδὲν γοργοκίνητον ρεῦμα ἀνέμου ἐκίνει ἢ διέσπα τοὺς ἀργυροῦς ἐκείνους ὄγκους, οἵτινες ἀκλόνητοι μένοντες ἐφαίνοντο οἰοεὶ γραφικὴ συνέχεια τῶν πρὸς ἀνατολὰς ὀρθουμένων πολυσχιδῶν καὶ ὑψικαρήνων ὀρέων ἐπὶ τῆς εὐρείας πορφύρας, ἣν ἀβεδαίως ἐτι εἰς τὰ ὕψη ἐψηπλου ἡ ροδοδάκτυλος νύμφη Ἡώς.

Ἡ φύσις ἐφαίνετο κοιμημένη εἰσέτι ὕπνον γλυκύν καὶ εὐδαιμόνα, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ φλοῖσθος τῶν ποταμίων κυμάτων ἐξηθύριζε δειλῶς, ὥσει ἐφοδεῖτο μὴ ἀθυπνήσῃ αὐτήν. Μετὰ τὴν ταραχὴν, τοὺς θορύβους, τὴν παράφορον σφοδρότητα τῆς ἀτμαμάξης ἡ νεαρὰ γυνὴ παρεδίδοτο εἰς τὸν σιγῆλόν τοῦτον πλοῦν, εἰς τὸν ἡδυόρμουρον φλοῖσθον, ὡς εἰς ὄναρ γλυκὺ καὶ ἐνῆδονον. Τὴν κεφαλὴν σπνρίζουσα ἐπὶ τῆς λευκωλένου χειρὸς της, ἀπέδαλλε βαθμυδὸν τὴν συναίσθησιν τοῦ χρόνου, τοῦ τόπου, τῆς ὑπάρξεως

αὐτῆς ἔτι, τῆς αἰτίας δι' ἣν εὐρίσκετο ἐκεῖ τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἔμελλε νὰ διεκπεραιωθῇ τὴν δυσάρεστον ἐπιχείρησιν. Ὑπνωσὶς τις ἐλαφρά, λυσιμέριμος νάρκη πρὸς τὴν ὁποίαν οὐδόλως ἀνθίστατο, περιεκάλυπτε τὸ πνεῦμα αὐτῆς.

— Μέχρις ὅτου φθάσω εἰς τὴν ἄλλην ὄχθην δὲν ἔχω ἀνάγκην ἐμαυτῆς· αἱ βραχεῖαι αὐταὶ στιγμαὶ τῆς ἡρεμίας εἶναι εὐεργέτημα τοῦ Θεοῦ τὸ ὁποῖον πρὸ πολλοῦ ἐπεθύμουν, — ψυχὴ μου, τάλαινα ψυχὴ μου! ἄς ἀναπαυθῶμεν λοιπόν! Ἄλλ' αὐτοστιγμὴν τρεῖς διάτοροι ἀλλὰ γλυκεῖς ἦχοι, τρεῖς ἀργυρόφθογγοι φωναὶ κώδωνος διωλήσθησαν ἐπὶ τῆς διγῶσης ἀτμοσφαίρας καὶ θίγοντες τὴν χρυσόστιλπνον τοῦ κύματος πλάκα. Ἐπληξαν θωπευτικῶς τὴν ἀκοὴν τῆς περάτιδος. Ἦσαν οἱ ἦχοι τοῦ κώδωνος τοῦ ναοῦ τοῦ Σενάκ σημαίνοντες τὸν ὄρθρον, οἱ ἦχοι τοῦ κώδωνος τὸν ὁποῖον αὐτὴ ἀνήγειρεν, ἦσαν οἱ ἦχοι τοῦ κώδωνος τῆς, καὶ οἶονε μεθ' ὑλικῆς στοργῆς χαιρετῶντες τὴν ἀφίξίν-της, τῇ ἔλεγον μυστικῶς :

— Διὰ ψυχὰς ὡς σύ, ὑπάρχει τι γλυκύτερον καὶ πολυτιμότερον ἢ ἡ ἀνάπαυσις : εἶναι ἡ προσευχὴ ! Ὁ Θεὸς δὲ ἀγαπᾷ, θὰ σὲ εἰσακούσῃ.

Κύψασα τότε εὐλαβῶς ἐποίησε τὸ σημεῖον τοῦ Σταυροῦ, ὃ δὲ πορθμεὺς ἐξ ἐνστίκτου ἀπεκαλύφθη καὶ ἀφῆκε τὰς κόπας. Εἶτα ἡ ἀργυρόσχηκος τοῦ κώδωνος λαλιὰ ἐπανεληφθῇ δις ἔτι δονοῦσα τὴν ἡχὴ τῆς διγῶσης γαλήνης.

— Τώρα, καλὲ μου ἄνθρωπε, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνὴ τελειώσασα τὴν προσευχὴν τῆς, ἄς σπεύσωμεν· ἔχω σήμερον πολλὰν ἐργασίαν.

Μετά τινα δευτερόλεπτα ἡ ἀπέναντι ὄχθη ἐφάνη ἄμορφος κατ' ἀρχὰς ἐν τῷ σκορῷ ἡμίφωτι. Ἐπειτα μικρὸς λευκὸς οἶκος προσέβαλε τὰ ὄμματα τῶν προσερχομένων, ὑψούμενος ἐπὶ τῆς ὄχθης, οἶονε προχωρῶν πρὸς αὐτοὺς, εἰς τινα δὲ τῶν θυρίδων τοῦ ἀμφιδόλως διαφαινομένη μορφῇ ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ἀγκῶνος.

— Ἐ, Σινιόλ, ἀνέκραξεν εὐθύμως ὁ κωπηλάτης· βλέπει πῶς χάνει κανεῖς ὅταν κοιμᾶται πολὺ ;

— Ὁ Σινιόλ ἡγέρθη πολὺ πρὶν ἀπὸ σέ, ἀπίντη-σεν ἡ φωνὴ τῆς ἀγνώστου μορφῆς, ἥτις πολὺ διέφερε τῆς τοῦ γέροντος. Μαζὶ ἐπὶ τρεῖς ὥρας ἐφέρομεν καταστροφὴν εἰς τοὺς ἰχθυὺς τοῦ ποταμοῦ, καὶ τώρα ἀπλύνει τὰ δίκτυά του. Ἀλλὰ σὺ τί ἔρχεσαι νὰ κάμῃς ἐδῶ, ληστά ;

Ὁ κωπηλάτης ἀπίντησε.

— Συγγνώμην, σὰς ἐνόμισα ἄλλον, κ. Καδαρού ! Φέρω τὴν κ. κόμισσαν.

Ὅτε ἡ ταξιδιωτὶς ἠτοιμάσθη νὰ πηδίσῃ ἐπὶ τῆς ἀκτῆς ὁ νεαρὸς ἀνὴρ εὐρέθη πρὸ αὐτῆς ὀρθός, ἀποκαλυμμένος τὴν κεφαλὴν καὶ ἐκτείνων τὴν χεῖρα ἵνα τὴν ὑποστηρίξῃ.

— Χαίρετε, κύριε Καδαρού, εἶπε σοβαρῶς ἐρείδουσα ἐπὶ τοῦ βραχίονος αὐτοῦ τοὺς κρινώδεις δακτύλους τῆς. Ἐκπλήττεσθε βλέπων με, ἀλλὰ δὲν εἶθε μόνος βεβαίως· οὐδεὶς μὲ ἀναμένει ἐδῶ.

— Θεέ μου ! ἀνέκραξε, προσπαθὼν ν' ἀποκρύψῃ τὴν ταραχὴν αὐτοῦ, ἐλπίζω ὅτι δὲν συμβαίνει δυσάρεστόν τι.

Ἐκείνη πρὶν ἢ ἀπαντήσῃ, ἀποσύρουσα ἐκ τοῦ κόλπου τῆς τὸ βαλάντιον, ἔθηκεν ἀργυροῦν νόμισμα ἐν

τῇ παλάμῃ τοῦ αὐτοσχεδίου πορθμεῶς· οὗτος προδεδέχετο ὅπως μετακομίσῃ μέχρι τοῦ πύργου τὸ δέμα τῆς πελάτιδος, ἀλλ' ὁ νεανίας εἶπεν :

— Ἐγὼ ἀναλαμβάνω τοῦτο, πῆγαίνε, τοῦλάχιστον, ἂν ἡ κυρία τὸ ἐπιτρέπῃ.

Ἡ Θηρεσία ἐδίστασεν ἐπὶ στιγμὴν μένουσα μόνη μετὰ τοῦ συντρόφου ἐκείνου, ὃν ἡ τύχη τῇ ἀπένειμε τὴν ὥραν ἐκείνην. Ἀλλὰ πάραυτα ὁ φόβος τῆς διεσκεδάσθη, καθ' ὅτι ἐξ ἐμπνεύσεως οὕτως εἰπεῖν ἐξετίμησεν αἰφνης κάλλιον ἢ πρότερον τὸν δυστυχεῖ νεανίαν. Ἀλλῶς τε τίς θὰ τὴν συνέτρεχεν ἀποτελεσματικώτερον ἢ αὐτὸς ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ;

— Κύριε, τῷ εἶπεν ἀπλῶς, σὰς εὐχαριστῶ, δέχομαι. Εὐκρινῶς ἦδη ἐφαίνετο ἡ λεῖα ἔκτασις τοῦ αἰγιαλοῦ ἢ ἐπεστρωμένη διὰ λευκῶν χαλίκων, καὶ κατέληγεν εἰς τὴν κλιτὴν τοῦ λοφοειδοῦς λειμῶνος τοῦ τιμαριωτικοῦ μελάθρου. Ἀπαξ ἔτι ἡ Θηρεσία μετὰ τοῦ συνοδοῦ τῆς διέβη τὴν παρόχθιον ὁδόν, καὶ οἱ πόδες αὐτῶν ἐπάτησαν τὸ ἐδαφός, ὅπου πρὸ τινῶν μνηνῶν μόλις μεθ' ἡττονος ἡρεμίας εἶχε γείνει ἡ πρῶτη αὐτῶν συνέντευξις. Ἡ Θηρεσία ἔτεινε τὴν κλεῖδα τῆς θύρας πρὸς τὸν νεανίαν, ὅστις δυσχερῶς περιέστρεψεν αὐτὴν ἐντὸς τοῦ σκωριῶντος μοχλοῦ. Ἡ πυργοδεσπότης εὐρίσκετο ἦδη ἐν τῷ βασιλείῳ αὐτῆς, ἀλλ' ὥφειλε νὰ διανύσῃ βραχεῖαν ἔτι ὁδὸν μέχρις ὅτου φθάσῃ τὸν οὐδὸν τοῦ κτιρίου, τοῦ ὁποίου ἡ ἀγέρωχος κορυφὴ ἐφαίνετο καθαρώς ἦδη, ροδιζομένη ὑπὸ τῶν χρυσοπορφύρεων ἀκτίνων.

Ὅταν ἀπεμακρύνθησαν ἀρκοῦντως παντὸς ἀδιακρίτου βλέμματος ἡ Θηρεσία ἔστη πρὸ κηπαίας τινὸς ἔδρας.

— Κύριε, εἶπε, πρὸς τὸν νεανίαν, ὅστις ἠκολούθει αὐτὴν σιγῇ, ἀποθέσατε ἐδῶ, παρακαλῶ, τὸν σάκκον μου, ἐπιθυμῶ νὰ σὰς ὁμιλήσω.

Ἀδυνατῶν ν' ἀρθρῶσθαι λέξιν, ἀδυνατῶν νὰ ἐννοήσῃ ἔτι ἂν ἐργηγούει ἢ ὠνεῖρωπτεν, ἐκεῖνος ὑπήκουσε τυφλῶς.

— Ἐνθυμέσθε τὴν ἐπίσκεψίν σας τὴν ὁποίαν μ' ἐκάμετε εἰς Παρισίους ; εἶπεν ἄνευ προοιμίου ἡ κόμισσα· γνωρίζετε πόσας φρικώδεις ἀνησυχίας ὑπέφερα διὰ τὸν σύζυγόν μου ἔκτοτε ; ἐνώπιον τοῦ κινδύνου τῆς ζωῆς του πᾶς ἄλλος κίνδυνος, πᾶσα ἄλλη ἀπειλὴ εἶναι μινδέν.

— Ἡ θλίψις σας θὰ ἦτο θλίψις γενικὴ ὅλου τοῦ χωρίου, εἶπεν ὁ Καδαρού· ἡ χαρὰ σας εἶναι γενικὴ χαρὰ πού. Ἐγὼ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐπειδὴ δὲν ἐτόλμων νὰ παρουσιασθῶ ἐδῶ εἰς τὸ μέγαρον, ἔστελλα καθ' ἐκάστην τὸν γέροντα πορθμεῖα διὰ νὰ λαμβάνω εἰδήσεις.

— Δόξα τῷ Θεῷ ὡς πρὸς τοῦτο εἴμεθα ἡσυχοί. Ἀλλὰ, μόλις ἀπεδιώξαμεν τὸν θάνατον, ἄλλος τώρα κίνδυνος πλησιάζει, καὶ ἀκριβῶς τὸν κίνδυνον αὐτὸν διὰ νὰ καταπολεμήσω ἦλθον ἐδῶ σήμερον.

— Μόνη, κατ' αὐτὴν τὴν χειμερινὴν νύκτα ! . . . ὦ, κυρία ! ὁποῖον αἶσχος δι' ἐμὲ τὸ νὰ φέρω αὐτὸ τὸ ὄνομα ! καὶ ὁποία ἀπελπισία τὸ νὰ αἰσθάνωμαι ἐμαυτὸν ὅλως διόλου ἄχρηστον !

— Ἀκούσατε καὶ θὰ μάθητε, εἶπεν ἐκείνη· ἀπεναντίας, εἶσθε χρησίμος τόσον, ὥστε τὴν στιγμὴν αὐτὴν εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, ὅτι σὰς ἔθηκε πρὸ τῆς ὁδοῦ μου. Ἐγὼ ἀνάγκην σταθερῶς ἀφοσιώσεως καὶ

ἀσφαλούς συμβουλῆς, χαίρω δὲ διότι ἐν ὑμῖν εὐρίσκω καὶ τὰ δύο.

— Κυρία, λογιζομαι εὐτυχής ! ἀνέκραξεν ὁ νέος, βέβαιος ὡς ὅτι οὐδέποτε πλέον ἐν τῇ ζωῇ του θ' ἀπῆλανε παρομοίας στιγμῆς· ναί, εἶμαι εὐτυχής ! τὴν νύκτα ταύτην, εἰς τὴν σιγηλὴν σκοτίαν ἀλυσίων ἐπὶ τῶν γαλινῶν κυμάτων γνωρίζετε ποῖον ἀνέπλαττον ὄνειρον, μυριάκις ἤδη μέχρι τοῦδε ἀναπλάσθην ; . . . ὦ, μὴ φοβεῖσθε ! αἱ πυργοδεσπότιδες τοῦ μεσαιωνοῦ αἱ ὠχυρωμένοι ἐδραῖως ἐντὸς τῶν χαλκοσιδηρῶν τειχῶν τοῦ μεγάρου τούτου δὲν ἦσαν μᾶλλον ἠσφαλισμένοι ἢ ὑμεῖς τώρα, καίτοι εὐρίσκεσθε μόνη ἀπέναντι τοῦ τελευταίου τῶν δροσισμῶν ! . . . Τὸ ὄνειρόν μου ἦτο τὸ νὰ δυνηθῶ ποτε νὰ σᾶς ἐκδουλεύσω οὕτως ὥστε ν' ἀναγκασθῆτε νὰ μ' ἐνθυμεῖσθε ἄνευ περιφρονήσεως, ἄνευ μίσους καὶ αἰωνίως εἰ δυνατόν.

— Νομίζω ὅτι τὸ ὄνειρόν σας δυνατόν νὰ εκπληρωθῇ, εἶπεν ἡ Θηρεσία μετὰ φωνῆς προδιδούσης πυρετώδη ἀνδριανῆς.

Καὶ δι' ὀλίγων λέξεων τῷ ἐξέθηκε τὴν θλιβεράν καὶ θρηνωδὴν ἐκπληξιν, ἣν τοῖς προὔξενεν ἡ ἐπιτολὴ τοῦ Κορδασιέρ.

— Σᾶς εἶχα προειδοποιήσει, εἶπε στεναζών ὁ νεανίας ὅτι ὁ πατήρ μου εἶναι ἐπικίνδυνος.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν μὲ προειδοποιήσατε συγχρόνως ὅτι ὅλας τὰς προσπάθειάς μου ἐμελλε νὰ ἐκμεινίσθῃ ἄλλος φοβερώτερος ἔτι ἐχθρὸς ἢ ἀσθένεια ! Δὲν ἐγνώριζα τὰ συνβαίνοντα τότε, δὲν ἀνεγίνωσκα κάμμιν ἐπιστολὴν.

— Ὡ ! ἂν ἠξέυρετε. . .

— Ἐννοῶ, ἐννοῶ, ἀπῆντησεν ὁ νέος· μαντεύω τι σᾶς ἐδοίχεν εἰς τὴν καρδίαν τὸ σήμερινόν σας ταξείδιον . . . ἐνθ' ἥρκει ἐν τηλεγράφημα μόνον πρὸς ἐμέ. Εἰς τί χρησιμεύουσι λοιπὸν οἱ δικηγόροι τῶν Παρισίων, ἂψ' οὐ ὁ ἰδικὸς σας δὲν σᾶς ἐχρησίμευσεν :

— Εἰς τίποτε τὴν κυριακὴν, ἀπῆντησε μειδισθὰ ἡ κόμνησσα· ἀλλ' ἐλπίζω ὅτι εἰς Σενὰν θὰ εὕρω ταχύτεραν καὶ προθυμότεραν ἀντίληψιν.

— Ἔστε βεβαία περὶ τῆς προθυμίας μου, κυρία, εἶπεν ὁ Φορτουνατός, θὰ τρέξω εὐθὺς εἰς τὴν πόλιν διὰ νὰ προλάβω τὸν κτύπον, ὅστις σᾶς ἐπαπειλεῖ· ἀλλ' ἂν θέλωμεν νὰ ἐπιτύχωμεν πρέπει νὰ προσπαθῶμεν ἐκ παντὸς τρόπου ὥστε ὁ πατήρ μου οὔτε νὰ υποπτεύσῃ καὶ αὐτὴν μας τὴν συνέντευξιν. Ἐπιτρέψατέ μοι λοιπὸν νὰ ἐξέλθω ἂψ' ἐκεῖ ὅθεν εἰσῆλθομεν καὶ ἀναβῆτε μόνη εἰς τὸν πύργον. Μετ' ὀλίγας ὥρας διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ θὰ σᾶς φέρω εἰδήσεις, καλὰς εἰδήσεις, μὴ ἀμφιβάλλετε.

Καὶ μὴ ἀναμένων ἀπάντησιν, ἀνεχώρησεν ἐκ τῆς μικρᾶς θύρας τῆς ὑποίας τὴν κλεῖδα ἐκράτει. Ἡ δὲ νέηλος ἦλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς ὅπου ἡ ἀπροσδόκητος ἐμφάνισις τῆς ἐν τῇ ἑωθινῇ ἐκείνῃ ὥρᾳ προὔξενεν ἐκπληξιν καὶ φόβον συνάμα.

Καθησυχάσασα τὸν κηπουρὸν καὶ τὴν σύζυγόν του, τοῖς διέταξε ν' ἀνάψωσι πῦρ εἰς τὸν θάλαμον αὐτῆς, καὶ ἀπεμονώθη ἐν αὐτῷ οὐχὶ πρὸς ἀνάπαυσιν, ἀλλὰ πρὸς καταπράυνσιν τῆς πνευματικῆς ταραχῆς τῆς. Ὁ ἐκ τῆς ἀϋπνίας ἐρεθισμὸς συνενοῦμενος μετὰ τῆς συνεχοῦς ταραχῆς, ἀνῆλπε τὸν πυρετὸν ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ καὶ ἐτάρασσε τὴν κρίσιν τῆς. Προὔβαλλεν εἰς αὐτὴν μυρία ἐρωτήσεις, ἡ κάλλιον εἰπεῖν, τὰ πάν-

τα ἐφαίνοντο αἰνίγμα καὶ γρίφος πρὸ τῆς ἀνεστατωμένης διανοίας τῆς.

— Ἐπραξα καλῶς ἄρα γε ἐπιχειρήσασα μόνη τὸ θλιβερόν αὐτὸ ταξείδιον ; ἡ ἐπραξα ἀνουσίαν ἀφήσασα μόνον τὸν Ἀλδέρτου μου, τί θὰ εἴπῃ ἐκεῖνος ὅταν μάθῃ ποῖον ἀνθρώπου τὴν βοήθειαν ἐζητήσῃ ; Καὶ ἄρα γε αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος τί σκέπτεται περὶ ἐμοῦ ; ἰδοὺ ὅτι τῷ ὀφείλω ἀπὸ σήμερον εὐγνωμοσύνην καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν.

. . . Τοῦλάχιστον θὰ ἵναί ἀρκετὰ τυχερός, ἀρετὰ ταχὺς, ἀρετὰ δεξιός, ὥστε νὰ ἐπιτύχῃ ;

Ἐν τῇ ἀπεριγράπτῳ αὐτῆς ταραχῇ ἠδυνάτει νὰ προσηλωθῇ ἐπὶ μακρὸν ἐπὶ τῆς αὐτῆς θέσεως. Πᾶν ἀντικείμενον τοῦ δώματος ἐκείνου ὅπου τόσῃν εὐδαιμονίαν ποτὲ ἀπῆλανε προδείλκεν αὐτὴν μυστικῶς, καὶ αἱ σιγηλαὶ θυρίδες καὶ οἱ ἀλαλοὶ τοῖχοι καὶ αἱ ἄφωνοι τράπεζαι αἰφνιδίως ἀποκτῶντα φωνήν, τῇ ἐκραζον· σῶσόν μας ! . . .

Ἐνεκα δὲ τῆς ἀγνοίας ἡ υπεραϊσθησίας τῆς πεφλογισμένης φαντασίας τῆς παρίστα πρὸ αὐτῆς τὴν ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ κατάσχεσιν ὡς ὀδυνηρὰν διαρπαγὴν, ὡς ταραχώδη λαβύρωσιν. Ἐφῆνταζετο πᾶν κιβώτιον καὶ θυρτάριον αὐτῆς θλιβερὰς ἀνεργμένον καὶ ἐρημον, τὰς ἐσθῆτας καὶ τοὺς ἄρτους αὐτῆς πέλυνθους, οἵτινες ἀπέφερον τι ἐκ τῆς ἁγίας αἰδοῦς τῆς ἐκδιαζομένους ὑπὸ βεβήλων χειρῶν, καταδικασμένην δὲ πᾶσαν γωνίαν τοῦ ἀντροῦ ἐκείνου τῶν ἀγνῶν τῆς ἐρώτων, ὅπως προδῶσῃ τὰς προσφιλεῖς καὶ ἱερὰς ἀναμνήσεις ἄς μέχρι τοῦδε ἐφύλαττε.

Ἡμέραν τινὰ σιγηλομένη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Ἀλδέρτου εἶχεν εἰσέλθει εἰς ἐκθεσὶν δημοπρασίας ὅπως ἴδῃ τὰ πλειοδοτούμενα θαυμάσια ἐπιπλα διασώμου οἰκογενείας, ἥτις ὑπέπεσεν εἰς τὴν δυσμένειαν τῆς ἀδυσωπότητος Τύχης. Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ μείνῃ ἐπὶ πολὺ. Τὰ ἄδρα ἐκείνα τρίχαπτα, οἰονεὶ νενεκρωμένα ὑπὸ μυστηριώδους τινὸς ψύχους, αἱ λαμπραὶ ἐσθῆτες αἱ ἀπερριμμένοι τῆδε κάκειδε δίκην πτωμάτων στερηθέντων ἐπιταφίων τιμῶν, τὰ βιβλία τὰ παρατεταγμένα ἐν νεκρικῇ ταξθεσίᾳ ὡς πληθὺς αἰχμαλώτων ἐκτεθειμένων πρὸς πώλησιν ἐν ἀδιατηκῇ ἀγορᾷ, οἱ ἡμαυρωμένοι ἀδάμαντες τέλος, καὶ αἱ ἀερόπνοοι ριπίδες αἱ ὠπεύουσαι διὰ τῶν τελευταίων αὐτῶν ἀσθενῶν ἀρωμάτων τὰς ἀγενεῖς τῶν πλειοδοτούντων μορφᾶς, ἅπαντα αὕτη ἡ θιξικάρδιος ταπεινώσις τῶν δυστυχῶν ἐκείνων τῶν ἠττηθέντων ἄνευ ἐλπίδος καὶ δυνάμεως πρὸς ἀνέγερσιν, κατεπάγασε διὰ μορσίμου βύθους τὴν εὐαίσθητον αὐτῆς ψυχὴν. Ἐφυγεν ἀποκομίζουσα ὡς παράτολμον ὀπτασίαν νέον τι «μανέ, θέκελ, φῆρες», γεγραμμένον ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἥτοι τὰς λέξεις : «συνεπείρα δικαστικῆς κατασχέσεως».

Ἐν τῇ ψυχῇ ἐκείνῃ τὴν ὁποῖαν ἐξόχως ἀνεπτυγμένη αἰσθητικότης ἐχαράκτηριζε, πᾶσα λυπηρὰ ἐντύπωσις κατέλειπεν λανθάνουσαν πληγὴν, ἐτοίμην ὅπως ἀνοιγῇ ἐκ νέου εἰς τὴν ἐλαχίστην ἀνάμνησιν. Ἐπομένως μετὰ ὥραιαν σιγηλὴν καὶ ἀπόλυτον μόνωσιν ἠσθάνετο ἤδη ἐκπνέον τὸ ψυχικὸν αὐτῆς σθένος φανταζομένη τὸν δικαστικὸν κλητῆρα εἰσερχόμενον εἰς τὸ δῶμά τῆς.

Θὰ εἶχεν ἄρα τὴν ἀπαιτούμενην ἰσχύν, τὸ ἀπαιτούμενον θάρρος ὅπως τὸν ἀποτρέψῃ ; ἡ δυστυχὴς